

Camins, espigues i roselles –reflexions sobre la música i els músics a Sant Cugat–

Josep Andreu

Un dia, segurament el primer que vaig seure a una de les seves butaques blaves, em va venir al cap aquesta reflexió. Em trobo en un espai nou. Al meu voltant, hi ha d'altres persones que venen a fer el mateix. Aquell, els d'allà davant, el de la filera del darrere que em dona un copet suau a l'esquena per a cridar la meua atenció i saludar-me, a molts d'ells els conec. A altres també, però només de vista. També n'hi ha que no els he vist mai. Tant és, em reconec com un de més dels membres d'aquesta comunitat, que s'ha aplegat per participar d'un acte col·lectiu ".

A partir d'aquesta reflexió, aparentment senzilla, en venen d'altres darrere: Perquè sento això avui, i en aquest espai?. I l'interpretador/actor, que sent?. Perquè per a ell, segurament també és un espai nou. I, com és que sabent que estic a la meua ciutat, i entre els meus conciutadans, tinc la sensació d'estar en qualsevol altre lloc?.

Tot això ve al cas, arran de la primera vegada que vaig assistir al flamant Auditori del Centre Cultural de Sant Cugat –un concert–. Tot era nou i encara se sentia olor de fusta i de pintura. Un *flash* nostàlgic –la memòria– em va fer pensar en què justament allà on érem asseguts, no fa gaire temps havien estat camps de gra. Certament, recordo la teranyina de camins que els travessaven –i la pudor de les piles de fems que hi havia a les vores– i et portaven des de la riera –actual Rambla del Celler– a la Torreblanca i al Forat d'en Bocàs; de la Torreblanca a la Carretera de Barcelona –actual Avinguda del Pla del Vinyet–, d'una bòbila a l'altra, i al convent, i al camp de futbol on anàvem a jugar. Era un espai ple d'espigues, de roselles, de rostoll –quin espectacle poder veure aquest esclat de colors des de la llotgeta del monestir!–, de tractors i de màquines de batre.

De tant en tant, però, l'harmonia i equilibri del paisatge, eren sacsejats pel galop d'algun cavall, i t'havies d'apartar i entrar a dins dels camps. Encara tenia aquestes imatges al cap, quan sento els tres tocs d'avís, i llavors s'apaguen els llums. Poc a poc, la llum es va anar fonent, igual que el meu pensament, restant només il·luminat l'escenari. Tot seguit van apareixent els músics. Van vestits de negre rigorós les noies, i de negre també, però amb camisa blanca i corbatí, els nois. El públic aplaudeix mentre van sortint, però són tants, que ja estem defallint en els nostres aplaudiments i encara no hi són tots. Es fa el silenci. Els músics ja són al seu lloc i afinen els instruments: la, la, laaaaaa... i esperen. Llavors, apareix el director, els mira a tots, ens saluden, s'asseuen els músics i ...

Tant se val ara fer esment de quin concert era. Per a mi era important. Vaig gaudir de la seva música, em vaig emocionar, i al final, vaig aplaudir tant, que les mans em feien mal. No recordava, ni tampoc ho pensava, si era a Sant Cugat o no. Quina importància tenia?. Havia estat un concert meravellós.

Un cop es van encendre els llums, i mentre anàvem sortint del teatre, tornava a retrobar la gent que havia compartit amb mi l'espectacle –de veritat que l'havíem compartit?–. En tot cas, n'érem còmplices.

Penso que la comunicació artística és un acte individual. Tant pel que fa a l'emissor com al receptor. Òbviament, no sent el mateix el que escolta, que el que interpreta. Son dos papers diferents. La qüestió és que arribi el missatge. Si parlem de música, que ens arribi l'emoció i la sensibilitat que el músic hi posa en la seva interpretació, fins i tot més enllà de la perfecció tècnica. Un bon exemple el tenim en el "jazz", on sempre he donat per fet que, qui més hi

gaudeix és el propi músic. I aquesta sensació és la que rebem quan l'escoltem.

No cal oblidar, també, que l'emoció de sentir unes notes, un fraseig, un moviment, una peça sencera, son fruit d'un treball rigorós, minucios, fet dia a dia. És el fruit de l'esforç, de la constància, del talent i la sensibilitat del músic. De treballar-ho durant molts anys, i mantenir-ho al llarg de la vida artística. Aquests valors són el que premiem amb els nostres aplaudiments.

És el fruit més valuós que en treu l'artista damunt l'escenari: sentir la calor del públic, saber que el missatge ha arribat!.

Per anys que passin, això no canviarà. La música sempre ha estat una activitat que ha fet participar d'una forma d'art a tota la societat. L'escoltem col·lectivament i en privat. Ens acompanya sempre. I quan fem una festa, ballem!. El lloc és el de menys, molts indrets son adequats, encara que, no cal dir-ho, col·lectivament ens sentim molt cofois de fer-ho en espais nous, moderns i excel·lentment equipats. Tant és, l'important és tenir un públic i algú que ens comuniqui alguna cosa interessant.

Molts altres llocs són i han estat escenaris d'esdeveniments musicals. Així els santcugatencs hem escoltat música al Monestir, al claustre, al *parque*, a les places i carrers de Sant Cugat, a les diverses pistes d'estiu, al camp de futbol, a "Cal Tadeo", a la Casa de Cultura, a la Unió, etc.... En aquest aspecte, recopilar tota la informació possible del món de la música i dels músics de Sant Cugat i/o a Sant Cugat, la considero de gran interès i pot ser de gran ajut per a conèixer aquesta faceta de la nostra història i entendre el nostre present musical i social.

Cal treure a la llum el treball i els noms i cognoms de la gent que han fet alguna cosa significativa per a la música a Sant Cugat. Rescatar de l'oblit, músics anònims. Saber sobre persones que en un moment concret o al llarg de la seva vida, han estat músics, cantants, educadors, gent que ha gaudit i ens ha fet gaudir de la música.

El futur de Sant Cugat no ens ha d'amoïnar, o sí?. Tenim un molt bon planter de futurs músics – al voltant de 1.500 estudiants–, molts milers de ciutadans disposats a participar-hi, músics de reconegut prestigi i d'altres que hi van en camí. A més, tenim un gran Teatre-Auditori. Vist així, tot és molt bonic.

Encara que, ara que hi caic!: Què serà dels 1.500 estudiants de música? Podrem tenir més espais moderns i excel·lentment equipats, encara que no siguin tan grans?. Podrem gaudir i participar tots els milers de santcugatencs de la música d'ells i de la d'altres artistes de reconegut prestigi?¹. Seria molt trist que a tots plegats ens passes el mateix que a les roselles del Pla del Vinyet, que lliure, democràticament i en perfecta convivència amb el blat, creixien i ens donaven espectacle. Ara, no tenen espai per lluir, i si en volem gaudir hem d'anar, quan és el temps, a contemplar-les als camps de fora del nostre terme.

En homenatge a la gent que s'esforça per fer-nos gaudir de la música, del teatre, de les arts escèniques, moltes vegades anònimament.

Josep Andreu és músic i estudiós.

Nota

1. Consultar la Llista de Preus del Teatre-Auditori del Centre Cultural de Sant Cugat del Vallès. Les dades obtingudes, cal multiplicar-les pel nombre de membres de la família interessats en l'espectacle.